

อำนาจหน้าที่ของกรรมการองค์กรซึ่งใช้อำนาจทางปกครองของรัฐกรณีของสภา
พิจารณาภาพยนตร์ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. 2473 (แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2479
และพ.ศ. 2515) นั้น คือ อำนาจในการควบคุมตรวจสอบภาพยนตร์โดยการสั่งคืน
ภาพยนตร์หรืออนุญาตให้ทำภาพยนตร์และอำนาจสั่งยึดหรือสั่งให้หยุดทำภาพยนตร์

การเข้าสู่ตำแหน่งของสภาพิจารณาภาพยนตร์ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์ฯ มี
ลักษณะเป็นการเข้าสู่ตำแหน่งโดยการแต่งตั้งของผู้บัญชาการสำนักงานตำรวจแห่งชาติ
มิได้มาจากการเลือกตั้งแต่อย่างใด โดยเฉพาะกรรมการสภาพิจารณาภาพยนตร์ ส่วนใหญ่
จะเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ

จากการศึกษาพบว่า ปัญหาหลักตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์ฯ คือ ปัญหา
อำนาจหน้าที่และการเข้าสู่ตำแหน่งของสภาพิจารณาภาพยนตร์ เนื่องจากพระราชบัญญัติ
ภาพยนตร์ฯ มุ่งคุ้มครองภาพยนตร์โดยมิได้คำนึงถึงผู้ประกอบการวิชาชีพภาพยนตร์
กล่าวคือ เป็นกรณีที่กฎหมายให้สภาพิจารณาภาพยนตร์ใช้อำนาจทางปกครองได้ภายใน
ขอบเขตที่จำกัด ไม่มีอำนาจหน้าที่อื่น ๆ เช่น ส่งเสริมและควบคุมผู้ประกอบการวิชาชีพ
ภาพยนตร์ เสนอแนะนโยบายเกี่ยวกับภาพยนตร์ เป็นต้น เมื่อศึกษาเปรียบเทียบกับกรณี
อื่น ๆ เช่น สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ฯลฯ สภาพิจารณาภาพยนตร์ยังมีอำนาจ
ไม่ครอบคลุมสภาพความจำเป็นของวงการภาพยนตร์ไทยซึ่งจะส่งผลกระทบต่อสังคมในที่สุด
นั่นเอง

นอกจากนี้ ปัญหาการเข้าสู่ตำแหน่งของสภาพิจารณาภาพยนตร์ตามพระราช-
บัญญัติภาพยนตร์ฯ ยังมีลักษณะเป็นระบบการแต่งตั้งจากเจ้าหน้าที่หน่วยงานของรัฐ ซึ่ง
ไม่สอดคล้องกับการส่งเสริมและควบคุมองค์กรวิชาชีพอื่น ๆ ที่มีลักษณะเป็นระบบ
เลือกตั้งโดยบรรดาสมาชิกทั้งสิ้น

เมื่อพิจารณาพระราชบัญญัติภาพยนตร์ฯ ประกอบกฎหมายเกี่ยวกับภาพยนตร์
ในต่างประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศส และอินเดียแล้ว จะเห็นได้ว่า ได้มี
การกำหนดให้สมาชิกองค์กรผู้ประกอบการวิชาชีพภาพยนตร์มีส่วนร่วมในการเป็น
คณะกรรมการต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับองค์กรผู้ประกอบการวิชาชีพภาพยนตร์ อีกทั้งยังกำหนด
อำนาจหน้าที่ให้คำปรึกษาแนะนำรัฐมนตรีเกี่ยวกับนโยบายภาพยนตร์เพื่อประโยชน์ใน
การพัฒนา ศึกษาและเผยแพร่ภาพยนตร์อย่างเหมาะสม

ดังนั้น เห็นควรให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติภาพยนตร์ฯ เพื่อให้
สอดคล้องกับองค์กรอื่นตามกฎหมายไทยและกฎหมายต่างประเทศที่มีลักษณะทำนอง
เดียวกัน

This thesis investigates the powers and duties of the members of a particular government administrative organization committee, namely, The Movie Rating Council of Thailand. Additionally considered is the mechanism whereby members of the Council accede to membership.

The authority of the Council stems from its exercise of the executive powers of the state under the Motion Picture Act, B.E. 2473 (C.E. 1930) (as amended in the years B.E. 2479 (C.E. 1936) and B.E. 2515 (C.E. 1972)). This power is exercised when the Council engages in the censorship of motion pictures. Such powers of censorship are expressed when the Council orders motion pictures to be returned, allows production of motion pictures to

proceed, orders the confiscation of motion pictures or dictates the cessation of the production of the same.

The taking of office as a member of The Motion Picture Censorship Council falls under the rubric of the aforementioned Motion Picture Act. The taking of office is accomplished through appointment by the Commissioner-General of the Royal Thai Police and not by election. The majority of the members of the Council are government officials.

This investigation has determined that the major problems of the aforementioned Motion Picture Act are its authority and the mechanism whereby Council members take office. This is because the Motion Picture Act focuses on protecting the public without taking into account the views of motion picture professionals. In other words, the extent of the executive powers permitted by the law to be exercised by the Council is limited. Nonetheless, the Council is devoid of authority to regulate the activities of motion picture professionals or to propose motion picture policy. In comparison to The Federation of Thai Industries, it is clear that the Council does not have sufficient power of control over Thai motion pictures, a state of affairs which will eventually affect Thai society.

In addition, the manner in which members of the Council are appointed under a system controlled by government officials is incompatible with how other professional organizations are regulated. This is seen in the fact that professional organizations are normally governed by those who are elected by the members of the organizations.

Considering the aforementioned Motion Picture Act by reference to motion picture laws in foreign countries such as the United States, the United Kingdom, France, and India, it can be seen that there are provisions permitting members of motion picture professional organizations to participate as members in various committees constituted by motion picture organizations. In addition, there are also provisions authorizing the giving of advice to ministers or other government officials concerned with motion picture policy in regard to the development of suitable motion pictures, distribution of motion pictures and even motion picture research.

It is therefore proposed that the aforementioned Motion Picture Act be amended so as to become consonant with the governance of other professional organizations under Thai laws and similar foreign laws.